ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXI, БРОЙ 6 | *СОФИЯ, 16-31 МАРТ 2010 г.* | *ЦЕНА 0,70 лв.*

e-mail: sinizdat@gmail.com | *www.bg-patriarshia.bg*

✣ ***В края на ВЕЛИКИЯ ПОСТ*** *се връщаме към темата за* ***изповедта и покаянието*** *чрез статията на един православен американски публицист и неговия съвременен прочит на светоотеческите понятия за грехоносната и нейното преодоляване; както и чрез проповедта на Знеполския епископ Йоан, която разглежда духовното развитие на човека от раждането до неговата смърт* – ***стр. 4-5.***

✣ ***Особено внимание заслужава докладът на Варненския митрополит Кирил за покаянието, изнесен на конференция в Ливан*** – ***стр. 1-3.***

✣ ***В навечерието на деня на православната жена и майка – БЛАГОВЕЩЕНИЕ, разглеждаме темите за нуждата от майчинство и за състоянието на човека в ембрионалната му възраст*** – ***стр. 3 и 7.***

✣ ***От актуалните събития из живота на БПЦ отразяваме две нови монашески пострижения*** – ***стр. 8; възпоменание на две забележителни църковни личности – патриарх Кирил и екзарх Стефан*** – ***стр. 2; както и продължението от миналия брой на интервюто с Видинския митрополит Доментиан*** – ***стр. 6.***

БЛАГОВЕЩЕНИЕ НА ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА

Благовещението – това е денят на благата вест за това, че се намерила в целия човешки род Дева, така вярваща в Бога, така дълбоко способна към послушание и кръв доверие, че от нея да може да се роди Синът Божий. Въплъщението на Сина Божий, от една страна, е дело на Божията любов – кръстна, ласкава, спасяваща – и на Божията сила; но заедно с това въплъщението на Сина Божий е дело на човешката свобода. Свети Григорий Палама казва, че Въплъщението би било невъзможно без свободното човешко съгласие на Божията Майка, както би било невъзможно без творческата воля Божия. И деня на Благовещението ние съзерцаваме в Божията Майка – Дева, която с цялото си съръце, с целия си ум, с цялата си душа, със своята твърдост съумяла да се довери на Бога докрай.

Благовещение – денят на православната жена и майка

А благата вест била настина страшна: явяването на Ангела, неговите думи: „Благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба“ не могли да не извикат не само изумление, не само трепет, но и страх в душата на Дева, не познаваща мъж – *как би могло да стане това?...*

И тук ние улавяме разликата между колебаещата се, макар и дълбока, вяра на Захария, бащата на Предтечата, и вярата на Божията Майка. На Захария било възвестено, че жена му ще роди син – по естествен начин, вътреки преклонната й възраст; и неговият отговор на тази Божия вест бил: *Как може да стане това? Това не може да се случи! С какво можеш да докажеш това? Какво уверение можеш да ми дадеш?...* Божията Майка поставя въпроса само така: *Как може това да стане с мен – та аз съм девица?...* И на отговора на Ангела, че това ще стане, тя отговаря само с думи на пълно предаване на себе си в ръцете Божии; нейните думи са: „Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти“.

Думата „рабиня“ в дисшината й употреба говори за поробеност; в славянския език раб се наричал човек, който целия си живот, цялата си воля е отдал на друг. И тя действително отдала на Бога своя живот, своята вола, своята съдба, приела с вяра, т. е. с непостижимо доверие, вестта за това, че тя ще бъде Майка на въплъщения Син Божий. За нея праведната Елисавета казва: „Блажена е, която е повярвала, понеже ще се сбъдне казаното от Господа“.

В Божията Майка ние намираме изумителната й способност да се доверява на Бога докрай; но тази способност не е природна, не е естествена: такава вяра може да изкове подвигът на чистотата на сърцето, подвигът на любовта към Бога. Един западен писател казва, че Въплъщението е станало възможно, когато се намерила Дева от Израил, която с всичките си мисли, с цялото си сърце, с целия си живот съумяла да произнесе Божието име така, че То да стане в нея пълт.

Ето благоевестието, което ние днес чухме в Евангелието: родът човешки родил, принесъл на Бога в дар Дева, която била способна в своята царствена човешка свобода да стане Майка на Божия Син, способно отдал Себе Си за спасението на света. Амин.

Митрополит АНТОНИЙ (Сурожки)

Основната цел на нашето събрание, както пише и в темата на конференцията, е устойчивото развитие.

Ще се постараем да свържем устойчивото развитие с развитието на човека и обществото в съвременния свят. В заглавието сыщо така е посочено и основното средство за постигане на устойчиво развитие, а именно – запазването на традиционните духовни и културни ценности. Във връзка с това отбелязваме, че духовните и културни ценности определят човека в неговото единство и хармония с тях, а не в неговото самоопределяне извън рамките на културата, религията, обществото.

† Варненски и Великопреславски митрополит д-р КИРИЛ

Покаянието като ценност за устойчивото развитие на човека и обществото

Смятаме за по-целесъобразно да обърнем внимание на определена културна традиция на нашия православен български народ и да се постараем да видим отделния човек, приемащ ценността като определен принцип в своето битие.

Като пример ще разгледаме Неделята на взаимно опрощаване в навечерието на Великия пост. В този ден Църквата призовава всички хора кои едно особено, може да се каже, покаяние. Кым покаяние, изразено в конкретно действие – да помолим за прошка ближния и да се помирим с него.

При православния български народ този църковен призив е формирал в цялото общество не само традицията на взаимно опрощаване и примиряване преди началото на поста, но и цях културен слой, в който може и днес да видим запазени се живи обичаи, народни песни, съвместно празнуване. В основата на тази традиция лежи покаянието и ние можем да разгледаме покаянието като основа за устойчивото развитие не само на човека, но и на обществото като цяло.

Приспособяваме към изясняването на това понятие, ние сме длъжни да отбележим, че нашият народ за 1200 години християнство е формирал и в още по-голяма степен е съхранил не само традициите, но и християнската мисъл, и възпитания според Евангелието опит на социалното битие.

В глобализирания мултикултурен и мултирелигиозен свят всичко това се губи много бързо. Но преди няколко десетилетия социалният опит на нашето общество е бил неβзможен и немислим без покаянието, прошката и помирението. Не напразно Църквата през всички времена от съществуването си е формирала у хората съзнание за покаянието и до днес продължава да отрежда специални дни за покаяние и всеопрощаване. Причината за това явление е основата на Църквата, която по своята същност е единение в общението на човека с Бога и хората. Така от само себе си се разбира, че нейният призив към покаяние има не само морална страна, но засяга и съществуването на човека както в личен, така и в обществен план, а без покаяние такова съществуване е невъзможно.

Без покаяние е невъзможно да се спре силата на злите намерения, на неприязнта и злата воля, които съществуват βъв всеки човек.

Ако приемем покаянието за житейска категория, ще видим, че то се явява най-синото средство за изкореняване на гнева и ненавистта в човешкото сърце и е път кым мира, доверието, сътрудничеството, добрата воля, взаимното уважение и близостта между отделните хора и цели народи.

На стр. 3

Панихида за българските първойерарси патриарх Кирил и екзарх Стефан

Затрогваща е тази проява на приснаетвяната дена, в който епархийски митрополити, епископи, свещенство застават край гробовете на приснопаметните българскиятрийерарси – Кирил, патриарх Български, и Екзарх Стефан – които се намират в западната част на съборния манастирски храм „Успение на Пресвета Богородица" в Бачковската света обител. Тази година на **6 март** с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим и Светия Синод Заупокойната св. Литургия се отслужена от Негово Високопреосвещество Доростолския митрополит Амвросий.

В своето възпоменателно слово архиерят припомни накратко живота и трудовете на патриарх Кирил, първия след 600 г. прекъсване български патриарх. Той каза: „Нито един живот не остава без следа. Умерените, които са напуснали този свят, живеят в съвета на живите, а когато те са големи личности, какъвто е Кирил, патриарх Български, то те продължават да водят, да получават и да пребъдват в живота на живите, помагайки им в техните трудове в полза на Църквата и Отечеството". И призова: „Днес, когато отбелязваме 39-годишнината от представянето пред Бога на приснопаметния патриарх, да кажем: „Бог да го прости!", а нам Бог да дарува сущото усърдие, същата ревност за служение на Църквата и Родината, с какъвто той им е служил".

Панихидата възглави Негово Високопреосвещество Видинският митрополит Доментиан. Редом с него в съслужение заставаха високопреосвещените митрополити: Варненски и Великоларевславски Кирил, Великотърновски Григорий, Руенски Неофит, Неврокопски Натанаил, Плевенски Игнатий, Старозагорски Галактион, Ловчански Гавриил, Пловдивски Николай, Доростолски Амвросий; преосвещените епископи: Сливенски Наум и Агатоникийски Борис, ставроф. ик. Нелуц Опря, представителят на Румънската патриархия в България, протойерей Добромир Костов, ректор на ПДС, дякон Иван Петков и йеродякон Михаил.

Тази панихида се отслужва всегодно в най-близата съботa до деня на кончината на приснопаметния патриарх Кирил, 7 март 1971 година. Освен за него се отправят моления и за упокоение душата на приснопаметния Български екзарх Стефан, който е погребан редом с патриарх Кирил, северно от централния вход на съборната църква в Бачковския манастир. Бог да прости приснопаметните българскипервойерарси! Вечна и благежна да бъде паметта им!

Официален сайт на БПЦ – БИ

Празникът на Врачешкия манастир „Св. Четиридесет мъченици"

„Мъчениците са свидетели на Божията благодат, защото те са я изпитали върху себе си по време на изпитанията. Бог ги е укрепил в мъченията, за да ги издържат победоносно и за да се увенчаят с небесни венци". С тези думи Негово Високопреосвещество Ловчански митрополит Гавриил се обърна към множеството християни, събрали се на **9 март** във Врачешкия манастир „Св. Четиридесет мъченици" за неговия храмов празник.

Вярващи от цялата страна идват тук, за да изпитат и споделят радостта и вдъхновението от духовного въздействие на манастирския празник.

Преждеосвещената св. Литургия бе отслужена от високопреосвещените Ловчански митрополит Гавриил и Неврокопски митрополит Натанаил в съслужение с многобройно духовенство от Ловчанска и от Софийска епархия.

От клира звучаха изключителните гласове на семинаристите от Духовната семинария в София и хора на сестрите от манастира, които предоставяха на молещата се душа нежно мистично пространство.

Вънреки тежките зимни условия, верните на Бога люде от изпълнича храма и двора на манастира, за да почувстват трепета от молитвеното общение с Бога.

Ловчанска митрополия

67 години от спасяването на българските евреи от нацистките концлагери

На **10 март** се навършват 67 години от спасяването на българските евреи от изпращане в нацистких концлагер в Треблинка, Полша. Тази годишнина бе отбелязана в Големия салон на БАН, а честването й бе организирано от Академичната общност – Академични приятели на Израел (АПИ) под наслова „Спасението на българските евреи – битка за съхранение на националното ни достойнство".

На събитието присъстваха зам.-председателят на БАН г-н А. Атанасов, Н. П. г-н Гилад Нол – зам.-посланик на Израел в България, зам.-кметът на Столичната общинаг-н Любомир Христов, множество членове на българската академична общност и граждани.

При откриването на тържеството ст. н. с. Любка Танчева отбеляза, че избавянето на 48 000 български евреи от явна смърт е едно от най-неповторимите събития в новата история на България. Тя подчерта, че „поради този уникален по рода си героичен акт, в който беше вълечено цялото българско общество и с изключителното участие на Българската православна църква – у нас нямаше холокост. Това направи България едно щастливо изключение в световната история".

В кратките, но емоционални приветствия по повод избавлението на българските евреи, всички изказали се от тържествената трибуна подчертаха самоотвержеността на обикновените българи и на тогавашния зам.-председателят на Народното събрание г-н Димитър Пешев, на достойните български депутати, застанали зад организирата от него подписка. Но най-вече бе отдадена почит и благодарност с поклон пред върховния християнски подвиг на Българската православна църква и любовта й към преследваните и оневраждани български евреи, проявен от нейните архиереи приснопаметните Екзарх Стефан и митрополит Кирил Пловдивски. Подвиг, проявен и от техните събрати и верни чеда в лицето на православното духовенство и православните християни в България.

Една от оцелелите през 1943 г. еврейки, г-жа Мими Пизанти – тогава на 17 години, разказа как видинските евреи били накарани да си съберат багажа и на пристанище Видин да чакат шлеповете, които трябвало да ги откарат към нацистките лагери извън пределите на България. Със сълзи на очи тя си спомни как приснопаметният Видински митрополит Неофит дошъл на пристанището при изплашените до смърт семейства. Той се доближил до нея и положил архиепископския десница върху главата и с думите: „Спокойно, чедо, след малко ще си отидете обратно в къщи". Едва след время всички те разбрали колко усилия е положила Православната ни Църква, за да издейства от цар Борис III спасението им – чудо Божие, както го нарече преди това г-жа Любка Танчева.

Тук е мястото да припомним накратко, но с дълбока почит, възвишения пример за безусловна християнска любов, проявена и от другите наши достоотчити архиереи. Екзарх Стефан, наред с многобройните устни разговори и официални писма на Св. Синод в защита на българските евреи, в вътрешни религиозните различия между юдаизма и Православието, приютява в дома си тогавашния равин на София Даниел Цион, за да го спаси от започналите преследвания. Пловдивският митрополит Кирил – по-късно Български патриарх – пресъкана оградата на училището, в което са били събрани пловдивските евреи за екстрадиране, и им казва, че ако ги поведат към Треблинка и той ще тръгне с тях. Междувременно е дал на управляващите да разберат, че лично той, заедно с православните свещеници и миряни на Пловдив, ще легне върху влаковите релси, за да се противопостави на отвеждането на техните еврейски съграждани далеч от родината.

Не е чудно, че този дух на любов и съдрадание на православните ни архиереи е изпълвал в онези драматични години и сърцата на техните духовни чеда.

Тъй като на носещите жълтата шестолъчна звезда не се полагал хляб срещу купоните, с които се пазарувало по време на Втората световна война, православните българи ходели до къщите на своите еврейски съседи и им носели от насъщния си хляб, както и месо, и всичко останало, което можели да заделят, мислейки не само за своите, но и за еврейските деца. Българчетата пък в много училища из цяла България сами си правели шестолъчни звезди и ги забождали върху гърдите си в знак на солидарност със своите съученичета-еврейчета, за да не се чувстват те посрамени, неразбрани и отхвърлени заради еврейския си произход.

В писма до Берлин това отношение на православните българи към еврейските им съкръдници се коментира от тогавашния нацистки представител у нас Адолф Бекерле като неспособност от страна на българите да схванат „възвишените" идеи на немския националсоциализъм и като форма на „духовен примитивизъм".

Десислава ПАНАЙОТОВА

Новостроящият се храм „Св. прпмчк Прокопий Варненски" се сдоби с камбана

На **18 март** на площадката на новостроящия се храм „Св. прпмчк Прокопий Варненски" Негово Високопреосвещество Варненски и Великопреславски митрополит д-р Кирил с съдействие водосвет освети най-голямата камбана във Варненска епархия, предназначена за новоизградената камбанария на храма. Камбената е тежка 530 кг и е дарение от бившия министър на отбраната Николай Цонев и фирма „ТЕРЕМ" ЕАД. Тя ще се бие редовно и ще приканва от високо и на далеко за молитва в храма. Освен камбената бе осветен и иконостасът към съществуващия параклис, който е изграден със средства събрани от благотворителна кампания на децата от детска градина „Изворче". Също така и 100 кълдчики за птици, които са направени по инициатива на църковното настоятелство и ще бъдат дарени на община Варна.

Църковното настоятелство призовава всички хора да продължат с дарението за строежа. Председателят свещеник Георги Белилов сподели, че благодарение на голямите фирми-дарители и частните дарители това е един от малкото не замрасени строежи.

Набирателите сметки са:

ЦКБ АД – клон Варна, BIC: CECB BGSF.

IBAN: BG43 CECB 9790 1080 6282 00 – в лева; BG25 CECB 9790 1480 6282 00 – в евро; BG87 CECB 9790 1180 6282 00 – в щатски долари.

ДСК ЕАД – Варна, BIC: STSABGSF.

IBAN: BG47 STSA 9300 0013 0895 88 – в лева; BG05 STSA 9300 0013 0898 59 – в евро; BG15 STSA 9300 0013 0896 79 – в щатски долари.

За връзка с църковното настоятелство при храм „Св. прпмчк Прокопий Варненски", тел./факс: 052 / 691 601, GSM 0878 / 996 679.

Новостроящ се храм в Трънска духовна околия

Благодарим от сърце на всички, които допомогнаха да се построи православният храм „Св. Николай – Летни" в с. Ребро, община Брезник, област Перник, Трънска духовна околия.

Необходими са още средства за довършителни работи, благоукрасяване на храма и за направата на иконостас. Молим Ви, помогнете!

Дарения за храма:
Банка ДСК клон гр. Брезник
Банкова сметка:
IBAN-BG 77STSA 93000010688007
BIC-STSABGSF

От Църковното настоятелство

Покаянието като ценност...

От стр. 1

Покаянието е възможно, когато е ясна целта на нашето развитие и съществуване. След като вече е определена, целта различаваме и греха като препятствие по пътя за достигането ѝ. Жаждата да наследим тази цел, ражда и покаянието като възраждане за истината и съществуването. Можем да кажем, че устойчивото развитие на човека и обществото е възможно от момента на установяване на сини антропологически и екзистенциални категории. Казано с други думи, човешкото развитие е възможно, когато има разбиране за човешката природа и същност, както и разбиране за живота и за всички страни на човешкото съществуване.

В нашето общество, въпреки гореспоменатите християнски ценности и култура, уверено се насажда друга етика и култура. Категориите и характерът на това явление заливат целия свят, в това число и християнския. Християнската духовност и култура срещ християнските народи, това важи и за българския, се изтласкват в позицията на красиво и славно минало.

Във връзка с това мнозина ще кажат, че покаянието като основно средство за устойчивото развитие на човека и обществото е възможно само в рамките на християнската антропология и социология. Именно на това и се надяваме, тъй като покаянието възпитава друго осмисляне на живота, друга ориентация в света, друга позиция. Покаянието помага да виждаме другия човек, независимо от неговата национален, вяра, култура, не като враг, а като необходимост за нашето съществуване, тъй като нашата личност и нашето съществуване са възможни именно в пълнотата на обущуването и в разкриването на себе си пред другия.

Но си струва да си зададем въпроса: а действително ли покаянието като категория на битието на човека в земния свят може да се куптивира само в Църквата? Този въпрос ни навежда на мисълта, че възраждането на духовните и културни ценности трябва да тръгне от самите им дълбаи.

Врьзайки се към Неделята на всеобщо опрощаване, като в България, може да се каже, умело се представя като категория на културната, фолклорна традиция и по-често се нарича само „Сирни заговезни", напомням, че в основата на установената традиция лежи покаянието, прошката, помирението с Бога, със самия себе си и с хората.

Размишлявайки над това колко много хора са загубили дъбинния смисъл на тази традиция, т.е. и нейната ценност, ние виждаме, че принципа за това е загубата на основната цел и смисъла на живота, заради които е възможно развитието.

Как сме загубили целта и смисъла на нашето битие? На този въпрос е по-лесно да се отговори, отколкото на въпроса за възтановяването на загубеното.

Впрочем не всичко е така безнадежно. Човечеството все още пази загубените у много хора ценности. Възраждането на ценностната система е възможно, ако категориите ѝ бъдат придобити от нас като цел и смисъл. На пръв поглед би било трудно да се вярви в Неделята на прощката не само фолклорната част, а и самата ѝ същност – покаянието. Възраждането на ценностите у нас не се случва по няколко причини, това са липсата на ориентация, на воля у малодушието, както у отделния човек, така и у народа като цяло. Резултатът от нашата нерешителност е трагедия, в която човекът губи първо своята същност, а след това и целия свят. А това на свой ред, както пише архим. Софроний (Захаров), поставя човека в „непрекъснато колебание".

Искаме да отбележим, че една от причините за нашето неблагополучие е липсата на доверие и вяра в духовните и културни ценности на своя народ. На ниво държавно управление това води до недоверие към традиционните вероизповедания, в частност към Православната църква, нищо основен принцип е покаянието, което никоя българ-ският народ беше избрал като ценност за своето съществуване, а сега го губи, клонейки в „непрекъснато колебание" към злото, с което се бори с надежда за толкова естественото за човека и обществото благо.

На свой ред призоваване парламентаристите, държавните мъже и всички лица, които са заинтересовани и вярват в устойчивото развитие на човека и обществото, да работят за възраждането на духовните ценности, както използват за това всички необходими законови средства.

Взаимодействието на държавата с традиционните вероизповедания в нея на свой ред ще помогне да се прояви в дълбочина смисълът на съхраняите се сред народа и запазените от вероизповеданията традиции, а също и за пропагандирането им днес и за въпитаването им у подрастващото поколение.

10 февруари 2010 г., Университет Бламанд (Ливан), XVI екеугонна конференция на Международния фонд „Единство на православните народи"

„Пъвните стъпки на Христа", икона

1. Желанието за придобиване на дете е естествено и свещено. В него Църквата разпознава Божия промислителен план за сътворяването на човека, който да стане съучастник в Неговото блаженство. Както казва св. Йоан Дамаскин: „Тъй като благият и преблаг Бог не се задоволява със съзерцанието на Самия Себе Си, но от Своята преизобилна благост благоволява да произлезе всяко нещо, ползващо се от Неговите благодеяния и причастно на Неговата благост, Той привежда от несъществуване в битие и създава всичко, видимо и невидимо, както и самия човек, състоящ се от видимо и невидимо" (За сътворението, Точно изложение на православлната вяра, ЕПЕ 1,142).

2. Анатомията, физиологията, периодичното месечно напомняне на пола за себе си, хормоналното равновесие, сходната при всички психология на женския пол са цялостно ориентирани към майчинството. В бременността жената изживява и изживява във висша степен спецификата на своя пол и природа. Основната дейност на женското тяло, към което е устремено и цялото женско същество, е възпроизводителната. Жената съществува анатомично, физиологично и сантимиентално устроена за ембриона, бременността и детеродието.

3. Еквивалентна на нуждата от майчинство е и нуждата от бащинство. По тази причина Църквата признава, че стерилитетът и безплодието биха могли да се превърнат в непоносим кръст, често провокиращ силни душевни смущения, големи социални затруднения, а понякога и непреодолими проблеми в хармоничното съжителство на съпрузите. Стерилитетът обаче, извън характеристиката му на биологичен недостатък, е проявление на Божията воля или дори е благословение под формата на изпитание.

4. Нещо повече, тъй като Църквата признава у всеки човек не само неговата природна специфика (биологична, психологична и т.н.), но преди всичко неограничените му духовни възможности, тя определено заставя срещу схващането, че безплодието е вид инвалидност или последица от нелечима слабост в социален аспект. И много често семейните двойки, които имат затруднения в придобиването на деца, притежават яка духовна ориентация и са изключително продуктивни в много други сфери на обществения и духовния живот.

5. Църквата, като има предвид съвременното развитие на науката и технологията, разбира, че за всеки човек много от желанията му, които до вчера са били само мечта, днес се явяват като основателна надежда. Този факт тя посреща с особена радост и ентусиазъм. В същото время обаче, тя забелязва, че технологичният прогрес често трансформира желанията на човека в нужди и така прави борбата за духовна свобода още по-тежка.

6. Последица именно на тази тенденция е парадоксът, че докато, от една страна, в нашето съвремие желанието за детеродие на продуктивните родители е опасно намаляло, то от друга, нуждата за придобиване на наследник от бездетните родители става наследлък психологически и социален императив. Проблемът придобива още по-голяма изостреност в затворените общества, където общественият натиск само влошава ситуацията.

Безплодието обаче представлява понякога онази природна клапа, чрез която се предпазват от свръхобременяване хора, които трудно биха могли да поемат тежестта на детеродието. Често, когато такива хора упорстват в желанието си и придобиват деца, те се сблъскват с неразрешими проблеми.

7. Съпюнстеи би би приоситт на Църквата и на нейните пастири в отхвърлянето на болните разбирания и на несправедливия обществен натиск. Същевременно, те биха могли да допринесат за осъзнаването на това: при все че раждането на едно дете е благословение – и то голямо, безплодието обаче нито омаловажава съпрузите като личности, нито уврежда личната им връзка, нито разрушава брака.

8. Настойчивостта, както и усилието по всякакъв начин да се преодолее стерилитетът, съдържа опасността да превърне естественото и свещено желание за детеродие в непреклонна воля, която да противоборства на самата воля Божия. Всеки опит за терапия на стерилитета би следвало да предполага и възможността за смирено приемане на евентуалния неуспех.

9. Началото на всеки човек като образ Божий произхожда, разбира се, по силата на човешката воля, но основ нея – и по волята Божия. Съвременната технология е голямо Божие благословение към човека, когато тя се използва с разум и с почит, но същевременно тя предоставя на човека и възможността да се противопоставя на Божията воля, както тя е изразена в природните Му закони. И онова, което Бог желае да даде, човекът може да не приема, а да настоява за това, което Бог му отказва.

10. Всеки нов раждащ се човек идва на този свят не за да разкраси живота на родителите си, не за да добави още съм тяхното земно имущество, нито за да бъде тяхна биологична и психологична проекция, а за да бъде Божий човек във вечния живот. Той е дар на любовта и доверието Божие към родителите; идва първом като Божие утешение, като израз на Божията снизхождаща и всеобмаща любов, после, за да живее в истина той самият и накрая, за да задоволи антиментално или социално своите родители.

11. По тези причини зачатието на всеки човек трябва да е потвърждение на съгласуваността на човешката воля с Божията, а не да е изключителен резултат на човешкия избор и решение. С други думи, то трябва да е плод на смиреното и свободно подчинение на волята на родителите на волята Божия. Най-великият дар Божий към човека е свободната воля, но личната човешка воля е и най-огромната му заплаха.

Из „Православно становище относно асистираната репродукция"
Превод от гръцки: Владимир ПЕТРОВ, Анула ХРИСТОВА

Нуждата от майчинство

Православният ден на жената

25 март е денят, В който се чества големият християнски празник Благовещение.

Бог избрал Дева Мария, най-чистата и свята по душа и тяло жена, чрез която да се открие най-великата тайна на благочестието – Богоявлъщението. Спомняйки за това събитие, светата Православна църква ни казва: „Днес е началото на нашето спасение и откриване на Вечната тайна: Синът Божий става Син на Девица и Гавриил благодаря благовести".

Две са големите събития, станали В света чрез жената. Първото чрез ЕВа, Второто чрез Мария. Те са нашите две прамайки, но ЕВа е прамайка на падналото, греховното човечество, а Мария – на изкупленото и освободеното човечество. Ето защо 25 март е денят на жената.

„Слава на жените! Те са повикани да Влметат и изтъкат небесни рози В земния живот!" – бе казал някога Шилер. Но това те ще направят, когато, както казва св. ап. Павел, украшението им бъде – „не Външно, сиреч плетене на коси, кичене със злато и обличане В пищни премени, а Вътрешно – обличане на сърцето с нетлинната красота на кроткия и тих дух!" (1Петр. 3:3-4); „ни със злато или с бисери, или драгоценни греха, а с добри дела" (1Тим. 2:9-10).

Вълкан ЯНЕВ

ИЗПОВЕДТА – ТАЙНСТВОТО НА ИЗЦЕЛЕНИЕТО

*Джон ФОРЕСТ **

Изповедта е водещо мотив в евангелските поучения. Сл. ап. Йоан ни припомня, че ако ние изповядваме греховете си, Бог е верен и праведен за да ни опрости от всяка неправда (1Йоан. 1:8,9). **Нашата изповед е и основа за всяко изцеление, че още преди Христовото пасхално Тайнство изцелението служение беше открито. Нашата Изцелителка е инокиня, изповед от чиито уста, ние, или при него за изцеление, е рекла Йордан в отговор на грехоните: „И се крещяха на него и реха Йордане, ерете изповядвайки греховете си“ (Мат. 3:6). Да не забравяме и проповедта на Христос Христос казва на сл. ап. Петър: „и ще ти дам ключовете на царството небесно; и какото свържеш на земята, ще бъде свързано и на небесата; и какото разрешиш на земята, ще бъде разрешено и на небесата“ (Мат. 16:19). Ключовете за свързване и разрешаване на греховете са дадени дадени не само на едни апостоли, а на всичко Христовото учение и – по смисъла на тайнството – на всеки християнин, който има благословение от свои епископи да приема изповеди.**

Какво е грях? Безбройни са книгите и анализите от последните десетилетия, в които се спасяе на човешките слабости и нездъли, на представения под всевъзможни определения, само не с най-простото, най-точно, но и най-ужаслива дума: грях. Греховни просто традиционната лексика действия ни се представят като естествени реакции на ти процеса на управляващ колоритен спектрум от понякога самия себе си? Наистина ли никога не сме изкушавали, или поне, в по-ранен или по-зрял, колко ни е приятно, ако бъдем „по-добри“ от останалите? Наистина ли не сме изпитвали ревнивостта на ближния, ако ни е по-приятно, ако ни е по-лесно, ако ни е по-лесно да сме по-красиви, по-богати, по-талантливи от нас хора; нежелайте обещаващо

БЛАГОДАРЕН СЪМ БОГУ ЗА НЕГОВИЯ БЛАГ ПРОМИСЪЛ

Интервю с Видинския митрополит ДОМЕТИАН

Продължение от бр. 5

– Интересно ми беше как се съчетава монашеският подвиг с административните, стопански, финансови и ръководни задължения, които има архиерея, но сега разбирам, че двете неща са свързани – без монашеския подвиг не бихте имали духовните сили, нужни, за да носите своя управленически кръст.

– Това е една симбиоза в архиерейското служение. Архиереят е монах, той продължава да изпълнява своите монашески обети и задължения, но трябва да прилага придобитите духовни дарове в една вече нова обстановка, различна от манастирската, в една нова „пустиня" на подвизаване, която има своите изкушения, каквато е светът. Архиереят е и обществник. Особено в наше време, при силата и влиянието, което имат медиите на локално и национално ниво. Канят ни непрекъснато за интервюта, за различни обществени събития, годишнини, празници, в училища, институции... Всеки търси в своите начинания гласа и благословението на Църквата.

Ние сме над политическите пристрастия. За Църквата всички са чеда Божии, независимо от политическите им убеждения в съвременната демократична обстановка. Слава Богу, винаги съм се радвал на едно благородно отношение и подкрепа от страна на местната власт, на почит към мен като представител на БПЦ, архиерей, който се старае да си изпълнява дълга към повереното му паство с добра съвест. Аз не съм имал конфликт с гражданските власти във Видинска епархия. Удостоен съм с почетно гражданство на Видин, Лом, Кула, Монтана, Берковица – това са градове със стара история и слава. Колко са почетните граждани на един град? И там, сред най-достойните люде, да се вписва и моето име като един български архиерей, е чест както за моята скромна личност, така и за епархията и родната ни Православна църква. Благодарен съм Богу за Неговия благ промисъл, за това, че ме насочва и пази в служението ми! Естествено, човек може да има и пропуски, но има и начин за изправление: да подлагаш своята съвест ежедневно на изпитание, на изповед, на преоценка на личното поведение и да предпочетеш онова, което е в полза на Църквата, Бога и обществото, защото *не може човек да служи на двама господари*. Ето това евангелско правило е едно от правилата на благодатното архиерейско служение: „Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или ким единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона" (Мат. 6:24). А нашият Бог в Неговата троичност е Повелителят и Творецът на всичко видимо и невидимо. Той е нашият благ Промислител, Път, Истина и Живот.

Митрополит Дометиан със свои духовни чеда

Архиерейт с малки епархиоти от Видинска епархия

– Само се върнете назад във времето, кои са най-трудните моменти от Вашето архиерейско служение?

– Трудности от личен характер в моето скромно служение не съм имал. Като архиерей се радвам на добро отношение и от вярващия народ, и от свещенството, от игумените на светите обители, от гражданската власт.... Аз съм благодетелствал в това отношение. Но ми е мъчно, когато като епархийско начало/ство не съм в състояние всякога да удовлетворя личните материално-финансови потребности на някои свещеннослужители от по-бедните селски енории.

Нашият край от години страда от силна безработица. Хората, останали без поминък след закриването на заводите и предприятията, тръгнаха по света да изхранват семейства си. И ако някога Видинска епархия е имала над 250 000 граждани християни, сега не са повече от 180 хиляди, и то предимно възрастни хора, на социални помощи и пенсии, които разчитат за издръжката си на своите чеда, емигрирали в по-големите центрове на страната и в чужбина: в Испания, Гърция, Кипър, Италия, САЩ.... Това са хората, които биха били активната част от продуктивната и свежа струя в епархийската ни църква. Цели села, някога заможни, с големи благолепни храмове, сега са обезлюдени. Пустеят домовете, пустее и храмът, и училището, и читалището, и улиците. Затрудненията, които изпитва целият ни народ, най-тежко, според статистическите данни, се отразяват на Северозападния край на България. Там е най-голямият демографски срив, а той се отразява пагубно и на стопанския, и на културния живот, на образованието, разбира се, не на последно място и на църковния живот.

От тук произтичат нашите затруднения да организираме по-нормален църковен живот, да имаме нови, млади, високообразовани свещеници. Какво можем да предложим на един млад човек и семейство ако при тази ситуация? Как да издържа семейството си, къде да учат децата му, на какво поприще може да разчита съпругата му? Как да му осигурим прилично съществуване, като и минимална заплата сме затруднени да предложим? Преди години заварих 130 свещеници, сега са намалели наполовина – 70.

Ето това ми създава особена грижа и огорчения. Това са най-тежките моменти в моето служение, когато като архиерей, като духовен отец, не мога да осигуря нормалното и най-необходимото за чедата си, в очакване на по-добри, дай Боже, времена.

Затова бих желал нашата Църква, освен единството в светата Евхаристия, във вярата и традициите, в бъдеще да възстанови отново и братското разбиране и подкрепа в материално отношение, за добро свидетелство пред света.

– Имате предвид по-богатите епархии да подпомагат по-бедните? Кога се разпадна централизираната финансова система в БПЦ?

– С началото на разкола, през 1991-1992 година. Но това е друга страница, която не бих искал да отварям.

– Всъщност, като Ви попитах за тежките моменти в служението си, очаквах да ми кажете за разкола.

– По принцип Съборната Църква е Богочовешки организъм – свята и непорочна. Но ако говорим за разкола, той е едно трагично явление в историята на БПЦ, плод на човешкото несъвършенство и породено от непослушание към чиноначалието на хора, поддали се на властолюбие и стремеж към лична изгода.

Червей на раздора, който поразяваше тялото на Църквата ни. Като гнилоч, унищожаващ кошера, в който има определена дисциплина и ред. Отстъпление от каноните, традициите, единството. Аз не бих искал да приемам ролята на съдник – Бог е праведният Съдия. Но св. Йоан Златоуст в прозрението си за греха на разкола бе казал, че и кръвта на мъченичеството не може да умие този грях и пребиваващите в него без покаяние.

Разколът се отрази пагубно на цялостния живот на Църквата ни. Порази я във всяко отношение: в духовно, в послушание, братска любов и доверие, финансова дисциплина, авторитет пред обществото... Но да не завършваме в такива мрачни краски, защото Бог поругаван не бива. Бог е велик и всесилен.

– Какво Ви дава оптимизъм и сили да продължите служението си с неотслабваща воля и усърдие? Освен вашите чеда, за които вече споменахте.

– Вярата в могъщестото и благостта Божия. У мене оптимизмът винаги е с основавал на думите на Спасителя: „Небе и земя ще преминат, ала думите Ми няма да преминат" (Лука. 21:33). И ако ние, човешките, в своите немощи грешим срещу Църквата и рушим, то Спасителят е Главата на Църквата и вратата адови няма да й надделеят. Силата на непреходното Божие Слово и благодатта Божия ме обновяват духовно, дават ми сила и дръзновение да продължавам напред, да върша каквото е по силите ми и да не губи надежда. Независимо от нашите падания и ставания, Църквата е пазител и крепило на Истината. Кой може да ни попречи да бъдем в благодатните двори на Църквата, да бъдем в спасителния и кораб, чийто кормчия е Сам Господ Иисус Христос, а Божията Майка е разперила своя покров над цялото човечество! Светостта на родните и общоцърковни светии, техният пример, подвиг, молитвената им сила са нашата пътеводна звезда. За нас остава само да се трудим усърдно, с търпение и вяра всеки в попрището, на което Бог ни е призовал, колкото и скромни и незначителни да ни се струват нашите трудове.

„Не бой се, малко стадо!" (Лука. 12:32).

Нека утехата ни да бъде в Господните слова: „Добри и верни рабе! В малко си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си!" (Мат. 25:21).

Интервюто взе:
Александра КАРАМИХАЛЕВА

Снимки:
из личния архив на Борис ЦАЦОВ

АБОНАМЕНТ 2010

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник"

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или поценски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК".

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

Срещата на двете бъдещи майки – Пресвета Богородица и св. Елисавета

Свещеността на човешкото начало

1. Начинът, по който животът започва, е свещен. Моментът на самото начало на живота, в контекста на физиологията, е освободено откъм човешки сантимент. Събитието става „на скрито“, свързано е с найсилното изражение на съпружеската любов и остойностява човешкото тяло по възможно най-добрия начин. Възпроизводителната дейност е и сексуална, тя е единствената автономна и нерефлекторна дейност на човешкото тяло; тя е изключително психотелесна; за своето изпълнение тя изисква и другия пол.

2. Съвременната технология обаче ни въвежда в логиката на съпружеско съкупление без възпроизводство и на възпроизводство без съкупление. Динамизмът на технологията извежда началото на живота от топлината и прикритото на майчиното тяло в студеността на експерименталния инструмент и в прозрачността на спруветката; замяна незнайния момент с точно знание за това сакрално начало, превръща уникалността на съпружеското присъствие в тяхното отсъствие и ги подмяна с медицинския персонал. В свещения миг на човешкото начало двамата родители не само не са заедно, но дори не присъстват, затова се „произвежда“ от лекарите и медицинските сестри – то не се зачева от родителите си. Нещо повече, то може дори да няма генетичен материал от „родителите“ си, откакто между тях може да се е намесил и трети – „донорът“.

3. Извеждането на спермата става по неестествени и обикновено – морално неприемливи начини. То е резултат от оргазъм извън рамките на физиологичното съкупление, с което само по себе си се нарушава вече светостта на събитието. Разбира се, разпиляването на сперма не може да се счита за греховно действие, когато целта е придобиването на наследник, стига обаче да не се извършва по начини, които принципно не са недостойни за човека. При всички случаи по този въпрос са необходими особена чувствителност и внимание.

Статус и природа на ембриона

1. Ембрионът е и с човешко начало, и с човешка перспектива. Клетките му, генетичният му материал, морфологията и физиологията му са изцяло човешки. И неговата потенция да се развие до човек съвършен и в нищо другo, доказва неговата човешка натура.

Оплодената вече яйцеклетка не може да бъде повече повторно оплодена с друг сперматозоид. Спецификите на един нов човешки живот са вече непоклатимо определени, зачатието е окончателно и невъзвратимо.

2. Сперматозоидът е от бащата, а яйцеклетката от майката. Въпреки това, ембрионът веднага след зачатието придобива собствена идентичност. Принадлежи на родителите си като тяхна отговорност и задължение по отношение неговото опазване – след като те са го желали и създали – но е независим от тях по отношение правото му да завърши своето развитие и да изрази своята воля.

3. Зигота, ембрион в първи дни, имплантиран ембрион, оформен вече или деветмесечен, новороден бебе, малко дете, младеж, зрял индивид, възрастен, въобще през всичките стадии на развитието си човек има винаги една и съща съвършена човешка идентичност. От мига на зачатието ембрионът не е просто някаква оплодена яйцеклетка – той е съвършен човек по идентичността си и постоянно съвършенстващ се по отношение фенотипно изражение и органоза.

Духовното състояние на ембриона

1. Всичко дотук води до заключението, че началото на биологичния живот на човека е равносилно на уникалното и неповторимо по значението си събитие – раждането на нова душа. При всеки ембрион, ведно с клетъчното деление, което характеризира увеличаването на тялото му, ведно с клиноомичния пренос на характеристиките, които формират личността му, става раждането и развитието на неговата душа. Със своята душа той ще премине от човешкото одеяние в одеждата на божествеността, от времето – във вечността, от тленното – в нетленното, от физическото подобие на родителите си – в духовното подобие на Бога. Защото в човешкия ембрион смирено се избразява Сам Бог.

2. Подобно както постигането на телесна оформеност на човека изисква дълги месеци биологична подготовка – бременност, така и времето за изява на душата е продължително. То започва със зачатието, за да постигне съвършеност впоследствие. Колкото повече напредва биологичното формиране на човека, толкова повече и степента на изява на душата нараства. Според св. Григорий Богослов: когато тялото нараства и се усъвършенства, все повече се излива мъдростта, благоразумието и добродетелта на душата (Догматиката, За душата, PG 37: 453-454).

3. Събитието със срещата на Пресвета Богородица и Елисавета и потрепването на ембриона Предтеча (Лука. 1:41) при разпознаването на ембриона Иисус, ни посочва не само биологичната активност, но и духовната изява на душата в ембриона.

4. В подобни пасажи от текстове на Ветхия Завет се говори за значими духовни събития, които са се случили с велики мъже (Давид, Исаия, Иеремия) „в утробите на техните майки“, което посочва, че ембрионалното състояние е фаза на човешкия живот, чрез която Божията благодат действа в човека.

А и св. апостол Павел в посланието си към Галатяни твърди, че призоваването му кръв апостолско служение се отнася към периода на вътрешутробното му развитие: „А когато Бог, Който ме избра от утробата на майка ми и ме призва чрез благодатта Си“ (Гал. 1:15).

Тоест, Бог призовава, освещава, предпределя, нарича пророци и апостоли още от ембрионалната им възраст.

5. Събитието на зачатието е не само велико, но е и особено благословено и свещено. По тази причина Църквата вспоменава и празнува зачатието на личностите от Божието домостроителство – като начало, неизказаното тайнство на зачатието на Господ в деня Благовещение на Пресвета Богородица – на 25 март, после зачатието на Пресвета Богородица – на 9 декември, и накрая, зачатието на Честния Предтеча – на 23 септември.

Морални права на ембриона

1. Предвид факта, че ембрионът е човек и личност в развитие, т. е. неговият живот с зависим и се дължи на волята на другите, той не е в състояние да се съхранява и опазва сам, от кого разбираемо възникват и неговите права.

2. Първото от тях е правото му на човешка самоличност. Ембрионът има неотменимото морално право да прояви своята самоличност и да развие личността си. И вместо ние да решаваме какво и кой е той, тряба просто да му дадем възможността това да ни разкрие той самият; да ни покаже че е човек и да проявя яви своите физически и душевни особености, които го отличават и които го правят по-различен от останалите. Това негово право трябва да бъде защитавано и от науката, и от цялото общество.

3. Второто негово право е правото му на живот. Естественият ход в развитието на ембриона е този, който и на всеки човек. Не трябва да признаем правото му на живот, трябва да го защитаваме и да го опазваме. Ембрионът трябва да достигне състоянието на автономен живот при най-добрите възможни условия. Само че целта, за която се опазва съществуването му, трябва винаги да бъде единствено опазването на живота и в никакъв случай по повод експеримент (т. н. експериментални ембриони), остатъчно количество (т. е. излишъкът от ембриони) или престой в замразителни камери (замразени ембриони). Фактът, че за развитието на хиляди ембриони топлата майчина утроба е заменена с ледената обстановка на фризера, а потенцията им за живот – с перспективата на експеримента и смъртта, съставлява унижаване на човешката стойност и погазване правото на живот.

4. Третото право на ембриона е правото му на вечност. Ембрионът носи перспективата на безсмъртието. От мига на зачатието си той е предопределен да премине въ вечния живот. В това се изразява правото на Бога да преповтаря Своя образ въ всеки един човек.

Из „Православно становище относно асистираната репродукция“
Превод от гръцки: Владимир ПЕТРОВ, Анула ХРИСТОВА

Иречe старецът...

Майчината обич

– Отче, ведъж ни казахте, че човекът расте и съзрява посредством любовта.

– Не е достатъчно човек да обича някого. Трябва да го обича повече от себе си. Майката обича децата си повече от себе си. Остава гладна, за да нахрани децата си, но чувства по-голямо задоволство от тях. Децата се хранят веществено, а майката духовно. Те чувстват вещественото вкус, а тя чувства духовната радост.

Една девойка, преди да се омъжи, може да спи до десет часа сутринта и да оса майка и да й приготвя мляко. Мързи я да свърши каквато и да е работа. Иска всичко наготово; иска всички да й прислужват. Претенции към майка си, претенции към баща си, а тя безделници. Въпреки че любовта е заложена в природата й, тя не се развива, защото постоянно получава помощ и благодеяния от майка си, от баща си, от братята си. От момента обаче, в който стане майка, запримича на машинка, която колкото повече работи, толкова повече се зарежда, защото любовта е в постоянно действие. Преди тоа се е гнусяла, когато докосне нещо мрьсно, и се е миела веднага с ароматни сапуни. А после, когато детето се изцапа и трябва да го почисти, ще речеш, че сьбира... мармалад! Вече не се гнуси. Преди тоа, ако някой я сьбуди, тя се е развикала, защото си я обезпокоил. А после, когато детето плаче, цяла нощ будува и не се затруднява. Грижи се за него и се радва. Защо ли? Защото престава да е дете. Станала е майка и е довършила часьт на саможертвата, на любовта.

Майката достига по-високо в любовта и саможертвеността от бащата, защото бащата няма толкова поводи за саможертва. Майката се излъчва, полага по-големи усилия, когато има деца, но сьщевременно се и зарежда от децата. Дава непрестанно, но затова и постоянно получава. Бащата не се измьчва толкова с децата, но и не се зарежда, затова и любовта му не е толкова голяма, колкото на майката.

Колко майки идват, плачейки, и ме молят: „Отче, моли се за детето ми“. Какви тревоги имат! Малко ньже ми казват: „Молили се, детето ми излезе от правия пьт“. Ето на, и днес една майка с какьв трепет водеше децата си, милата – имаше осем – и ги подреждаше да вземат благословение вьичките. Един баща трудно би направил такова нещо. И Русия се задьржа благодарение на майките. Бащинската прегрьдка, когато липсва Божията благодат, е суха. Докато майчината прегрьдка, дори и без Бога, има в себе си мляко. Детето обича баща си и го уважава, но чрез обичта и нежността на майката още повече се усилва и любовта му към своя баща.

Старецьт ПАИСИЙ
Из „За семейния живот“,
издание на манастира „Св. вьчк Георги Зограф“,
Св. Гора

На **5 март** – деня, в който Църквата ни чества светите мъченици Конон и Йоан Българин, монашеского братство на светата Бачковска обител се сподоби с още един брат. Дългогодишният преподавател по Стар Завет в Софийската духовна семинария г-н Желязко Тенев, отдал много години от съзнателния си живот в усърдно преподаване на словото Божие на поколения възпитаници на духовното училище, прие монашеския постриг. С това той сбъдна едно отколешно свое съкровено желание.

За да вземат участие в полагащото се в този ден Малко повечерие с Богородичен акатист и да влязат в радостта на г-н Желязко Тенев, бяха дошли: Видинският митрополит Дометиан, Русенският митрополит Неофит, главният секретар на Светия Синод Стобийски еп. Наум, игуменът на Шипченския манастир „Рождество Христово“ архим. Януарий с братя от манастира, прот. Христо Пудин, в чийто храм г-н Тенев бе певец след пенсионирането си, свещеници и миряни. За благолепието на богослужението допринесоха и певците, възпитанници на Пловдивската духовна семинария, под ръководството на Негово Високопреосвещество Русенския митрополит Неофит.

Новият монах, който е родом от Старозагорска епархия, бе воден под мантия от Негово Високопреосвещество Старозагорския митрополит Галактион. А постриженето извърши игуменът на манастира Агатониийски еп. Борис. На новия монах бе дадено името Павел – като на св. ап. Павел, верен следовник и ученик Христов, но и ревностен апостол, който самоотвержено и дръзновено благовести Словото Божие на езическите народи.

„Паметно и историческо“ нарече това събитие митрополит Галактион, духовен старец на новопостригания монах. Той сподели, че при избора на име за новия монах е бил водеи и от желанието да възкреси името на втория митрополит на Старозагорска епархия – Старозагорския митрополит Павел, за когото се знае, че е познавал много добре и е знаел наизуст почти цялото Свещено Писание. По думите на митрополита никой не би могъл да носи по-достойно това име от новия монах, известен като вещо познаван на всички области на богословието, високо сръдирана личност и блестящ познавач на Свещеното Писание.

Сбъднато отколешно желание

Като припомни думите: „Неведоми са Божиите пътища“, митрополит Галактион сподели, че преди 41 години на неговото монашеско пострижение в Мъзнакия манастир г-н Тенев е пял на клироса заедно с отпитите Тодор и Димитър и дякон Йоан, които и тази вечер огласяваха богослужбата. Самият той никога не е предполагал, че по Божи промисъл след толкова години ще стане духовен старец на монах Павел.

„Не подобава да давам наставления на Вас, целият живот на когото премина в служение Церкви и Отечеству на ползу“ – обърна се накрая митрополит Галактион към новопостригания монах Павел и му предаде сърдечни поздрави и благопожелания от името на нинеждравстващите митрополити Врачански Калиник и Видински Дометиан, негови съученици от семинарията, както и от другите събрати архиереи: „На добър и благословен път!“

От своя страна, игуменът Агатониийски еп. Борис изрази своята радост и задоволство, че от днес многобройните поклонници на обителта ще имат в лицето на новия монах мъдър наставник в словото Божие. Игуменът, йеромонах Василий, игумен на Чипровския манастир.

В светата служба взеха участие и отци от Видин и гости на епархията.

Храмът бе украсен и от смиреното присъствие на сестрите от Клисурската света обител, во главе с игуменката майка Таисия.

По време на св. Евхаристия новият монах Максим бе причастен с Тялото и Кръвта Христови от Великия епископ Сионий.

В памет на св. Йоан Лествичник бе благословено коливо, което бе раздадено на благочестивите християни за молитвена подкрепа и благодатно възгряване на ревност по живота и делото на светия преподобен отец.

Проповед произнесе епископ Сионий, който зарадва множеството с благо и богоугодно слово.

Приветствие след светата Литургия към новия монах и неговия старец отправи митрополит Дометиан, който без да скрива своето вълнение, подтикна всички към радостни мисли и настроения.

Архим. ПОЛИКАРП

На **14 март**, когато светата ни Църква празнува Четвъртата неделя от Великия пост, посветена на светия преподобен отец Йоан Лествичник, в гр. Видин се състоя възвишено духовно тържество, което от богоносните отци е възпявано като „сватба с небето“.

„Сватба с небето“ в гр. Видин

В катедралния храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ с благословеното на Негово Високопреосвещество Видинския митрополит Дометиан бе извършено монашеско пострижение на послушника Димитър Ивайлов Колев от Бдинската света обител „Успение Богородично“ във Видин.

След утринното богослужение митрополит Дометиан по стара богослужебна християнска традиция бе облечен в архиерейското си одеяние в центъра на храма и при пеенето на „Многая лета“ застана на архиерейския трон, за да може с негово благословение чина на постриженето в монашество да извърши Негово Преосвещество Величният епископ Сионий, викарий на митрополита.

Тази възобновена традиция по обличането на архиерея в средата на храма възрадва боголюбивото духовенство и благочестивото множество, изпълнило благолепния храм, като създаде духовна обстановка на единство и съпричастност между клир и народ.

Преди светата Литургия, при пеенето на тропара „Обятия отча...“ кандидат монахът, воден от своя духовен отец архимандрит Поликарп, игумен на Бдинската обител, взе благословение от митрополит Дометиан, от епископ Сионий, както и от останалите духовници и монахини, за да изпроси благословение и молитви за нелекия път на спасението.

Както изиска литургичният канон, новоначалният монах, застанал под мантията на своя отец, трикратно се поклони към цялото христолюбиво множество на кръст със земни поклони, та още веднъж да изпроси благодатното молитвено застъпничество от всички.

Чина на монашеского пострижение с благоговение и страхопочитание извърши преосвещеният епископ Сионий. Той представи новия монах пред Бога и светата Църква и му даде името Максим, което бе избрано от архимандрит Поликарп и благословено от митрополит Дометиан.

При особено тържествена обстановка премина последованието на постриженето, храмът бе изпълнен с благоговение, тишина и благодат.

След благодатните мигове на заменяването започна светата Божествена литургия, която бе отслужена от митрополит Дометиан и епископ Сионий, както и от епархийското духовенство в лицето на: архимандрит Антим, протосингел на Видинска митрополия, архимандрит Антим, игумен на Раковишкия манастир, архимандрит Борис, игумен на Добридолския манастир, йеромонах Василий, игумен на Чипровския манастир.

В светата служба взеха участие и отци от Видин и гости на епархията.

Храмът бе украсен и от смиреното присъствие на

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.
„Църковен вестник“
1 година..... 25,00 лв.
6 месеца ..... 12,50 лв.
3 месеца ..... 6,25 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в коитo да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бивa да се използа за битовия нужди.